

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Έπεσε...

Π.— Έπεσε; ποιός, βρέ;

Φ.— Ποιός θές να πέση άλλος,
παρά ο σιρ Τρικούπης σου, αυτός ο Άγγλογάλλος;

Π.— Σου είπα μην εκφράζεσαι τοσοῦτον αποτόμως,
διότι τρέχεις κίνδυνον και μάλιστα συντόμως.

Φ.— Ήτον ή ώρα ως επτά μετά τὸ μεσημέρι,
όπoταν έξω στη Βουλή άκούω νταριβερί.

Δέν χάνω, φίλε μου, καιρό και χώνομαι στο πλήθος,
όπoταν ένας μιὰ γροθιά μου δίνει μες στο στήθος,
συγχρόνως άντηχοῦν φωναίς εις την Πλατεία κάτω,
«Κάτω αυτό τὸ σύστημα, κάτω τὸ Συνδικάτο.»

Μωρέ τι τρέχει; έρωτώ... άκούω «Δεληγιάννης,
Φωτίλας, Τζάνες, Τακιντζής, Ταρπάζης και Νταλιά-
Άγαπητοί συνάδελφοι και φίλοι συμπολίται, [νης.]
παρακαλώ σαφέστερον να μου εξηγηθῆτε.

Άιέσως δεύτερη γροθιά μου έρχεται στην πλάτη,
κι' από της σκάλας της Βουλῆς κατακυλοῦν τρεχά-
και να! εὐθύς βεγγαλικά και λαμπαδηφορία... [τοι,
τί τρέχει τέλος; έρωτώ... μου λέν «ψηφοφορία».

Τὸ Ὑπουργεῖον έπεσε, τὸ Ὑπουργεῖον πέφτει,
κι' έτρεχαν σκύλοι κι' άνθρωποι σαν να τοίς είχαν

Π.— Και τέλος πάντων έπεσε; [νέφτι.

Φ.— Στάσου να δῆς τὸ τέλος.

Μέσα στη διαδήλωση εύρέθη κι' ο Σεμτέλος.
Μετά μικρόν βρεθήκαμε στοῦ Δεληγιάννη ὄλοι,
όπoταν ένας κουβαρντάς τραβᾷ ένα πιστόλι,
και ρίχνει μιὰ και ρίχνει διό και ρίχνει πέντε κι' έξη,
και ὄλ' οί Δεληγιαννικοί έφώναζαν «ἄς φέξη.»

Σὲ λίγο εξερχόμεθα και πάμε στο Παλάτι,
όταν και πάλι μιὰ γροθιά μου έρχεται στην πλάτη.

Πλήν άκουσε, βρέ Περικλή τι καθ' ὁδὸν συμβαίνει...
έν πρώτοις χήρα πρὸ έτών εις τὸ μπαλκόνι βγαίνει,

και είχε τῶν πλεξίδων της τὰς τρίχας άνω κάτω,
κι' έξω φρενῶν έφώναζε «Άντιό ντέλ πασσάτο.»

Άλλ' όταν άρχισε καθεις τὸ λιγερόν να ψάλλη,
ή συνοδεία έφθασε κοντά σ' ένα μπακάλη,

ὃ δὲ μπακάλης, Περικλή, μοιράζει σπερματσέτα,
και φαίνεται στον οὐρανὸ καντυλωτῆ ρουκέτα.

Παρακαλώ σας, κύριε, εγὼ κερὶ δέν έχω,
και εις τὸν Ἐπιτάφιον χωρίς λαμπάδα τρέχω.

Τότε μου δίνει, Περικλή, εκείνος ένα μάτσο,
άλλα εγὼ μες στη βοή άρπάζω ένα μάτσο

μετά μικρόν έφθάσαμεν έγγὺς τῶν Ἀνακτόρων,
και ὄλοι έφωνάζαμεν κατά τῶν νέων φόρων,

άλλ' ὁμως ήταν άρρωστος ὁ Βασιλεὺς ὀλίγον,
και παρευθὺς τὸ στρίψαμε με βῆμα κατεπείγον,

και οὕτω κατεβαίνοντες με ὄλη την παρέα,
έφθάσαμε μετά κραυγῶν εις την Καπνικαρέα,

όταν εκεί, βρέ Περικλή, της Ἐκκλησιᾶς την άκρη
κυτιάζω ένα ποντικὸ να χύνη μαῦρο δάκρυ,
διότι με πετρέλαιο τὸν είχανε αλείψει,
κι' ή καιομένη του ψυχή άνήρχετο στα ὕψη,
κι' ήκούσθη ποντικοῦ φωνή έν μέση πρωτενούση:
«Άφες αυτοίς, οὐκ οἶδασι, ὦ πάτερ, τί ποιῶσι.»
Έντεῦθεν γάτοι, Περικλή, διέτρεχον ποικίλοι,
και από τὰ παράθυρα γυναίκες με φακιόλια
έφθαιναν την παρέλασι με άβραστα φασόλια.

Π.— Μὰ τέλος πάντων ως έδῶ, βρέ Φασουλῆ, δέν μένεις;

Φ.— Και ήδη ἄς εισέλθωμεν εις τὰ της επομένης.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ Ὑπουργεῖον πίπτει,
κι' άμέσως την παραίτησιν στον Βασιλέα ρίπτει
ὁ Βασιλεὺς την δέχεται, διόλου καιρὸ δέν χάνει,
και εις τ' Ἀνάκτορα καλεῖ τὸν Θῆτα Δεληγιάννη.
Έδῶ τὸ πρᾶγμα, Περικλή, λαμβάνει διαστάσεις,
και άκουσε τί έγινε, αν θέλῃς να τὰ χάσης.

Περὶ τὰς δύο δηλαδή μετά τὸ μεσημέρι
μαζεύεται, βρέ Περικλή, τὸ άνωθεν άσκέρι,
και έν άμάξιας και κραυγαίς, χορδαίς τε και ὀργάνοις,
εις τὸ Παλάτι έφθασε ὁ φίλος Δεληγιάννης.

Έν πρώτοις προπορεύονται καμπόσοι βιολιτζῆδες,
κατόπιν προπορεύονται πολλοί άμακατζῆδες,

κι' ένῶ οί πρώτοι της κοιλιαίς με τὰ βιολιά λιγόνουν,
οί άλλοι με φανατισμὸ ὅ,τι 'μποροῦν σουφρόνουν'

κατόπιν προπορεύονται νταούλια και φλογέραις,
και της Ἐπαναστάσεως Ἑλληνικαίς παντιέραις,

ζητωκραυγαί μετά σβερχιῶν και χειροκροτημάτων,
κι' ὄλοι μαζί έφώναζαν: «Σύρτον π' ανάθεμά τον!»

Κι' εκείνος, άδελφούλη μου, μέσα σ'αὐτὰ τὰ στί-
σαν την Ἀποκηράτικη μου έφαινόταν νύφη.

Εις τὸ Παλάτι, Περικλή, σαν έφθασε τ' άσκέρι,
μία φωνή άντήχησε... «Τίς είσαι; ποιός σε φέρει;»

«Φωνή Λαοῦ, φωνή Θεοῦ», εκείνος άπεκρίθη,
και άρον άρον, ἄς τονε, έφώναζαν τὰ πλήθη

συγχρόνως πετροπόλεμος άρχίζει με μανία
και σποῦν κεφάλια μερικά και μερικά κρανία,

μεθ' ὃ εις τὸ Ἀνάκτορον εισέρχεται με βίαν,
ένῶ τὸ πλήθος κάτωθεν ζητεῖ Δημοκρατίαν.

Μετά μικρόν εξέρχεται και δύο λόγους βγάζει,
κι' οί Ἄγγλοι περιηγηταί κάνουν μεγάλο χάξι.

Μετά μικρόν κατέρχεται στην κάτωθι Πλατείαν,
ένῶ άκόμη ὁ λαὸς ζητεῖ Δημοκρατίαν,

πάλι τ' άμάξι στέκεται και πέντε λόγους βγάζει,
κι' οί Γάλλοι περιηγηταί κάνουν μεγάλο χάξι.

Και άγορεύων μέν αυτός, τὸ πλήθος δὲ κραυγάζον,
ὃ δὲ μπακάλης διαρκῶς κερὶά διαμοιράζων,

σιγά σιγά έφθάσαμε κοντά εις τὰ Χαυτεία,
και οὕτω πως έτέλειωσε αυτή ή έκστρατεία.

Π.— Και πῶς σοῦ φαίνονται αὐτὰ, βρέ Φασουλῆ; γιὰ πέ μου.

Φ.— Τί να σοῦ πῶ, βρέ Περικλή!.. δέν πρόσμενα ποτέ μου

τοιαύτην περιφρόνησιν Συντάγματος και Νόμων,
τοιοῦτον έξευτελισμὸν τῶν ποντικῶν στον δρόμον,

τοιαύτην διαδήλωσιν ως είδος μασκαράδος
ν' άντανακλᾷ στο πρόσωπον συμπάσης της Ἑλλάδος.

Και δια ταῦτα, Περικλή, σ' άσπάζομαι και μένω,
κι' άφεύκτως άχρωμάτιστον Κυβέρνησιν προσμένω.

Π.— Ὡστε λοιπὸν βαδίζομεν, θαρρῶ, ἐπὶ τὰ χείρω,
και δι' αὐτὸ άπαξιῶ ήπόψε να σε δείρω.